47. ČÍSLO / X. ROČNÍK **8 Kč (11,50 Sk)** **24. LISTOPADU 2002**

Z obsahu:

Pánův triumf při konečném příchodu
Katecheze Jana Pavla II. při generální audienci 6. listopadu 2002
– strana 2 –

Kristova královská moc
Z encykliky Quas primas papeže Pia XI.
– strana 4 –

Slavnost Ježíše Krista Krále
– strana 5 –

Svědek Krista Krále
4. května 1997 byl prohlášen za blahoslaveného cikán Ceferino Giminez Malla
– strana 5 –

Odevzdat svůj život svému Králi
Christof Gaspari
– strana 6 –

Náměstek Krále králů
Pavel Milcarek
– strana 7 –

Sestra vzpomíná na svého bratra – papeže
– strana 8 –

Vstupte do nové Noemovy archy!
Z přednášky prof. ThDr. Ivana Pojavnika
– strana 9 –

Skutečná tvář otce Pia (47)
Četba na pokračování
– strana 14 –

Michelangelo: Poslední soud, Sixtinská kaple, detail

EDITORIAL

Když čteme druhou encykliku Pia XI. *Quas primas*, kterou vydal na závěr Jubilejního roku 1925 a ve které ohlašuje a zdůvodňuje své rozhodnutí zavést v celé katolické církvi slavnost Ježíše Krista Krále, a hodnotíme ji nyní po 77 letech pouze lidským pohledem, může se nám dnes zdát, jako by si její autor od nového svátku sliboval příliš mnoho, jako by se jeho očekávání a naděje příliš vzdalovaly od pozemské reality a neměly již od počátku vyhlídku na úspěch.

Stejně tak bychom mohli říct, že byla příliš velkou optimistkou Panna Maria, když o osm let dříve ve Fatimě nabízela světu možnost vyhnout se velkému zlu a pohromám 20. století, jestliže se zasvětí jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Ale jak se zdá, takový optimismus odpovídá onomu věčnému optimismu, který patří přímo k Božím vlastnostem. Vždyť jak velkým optimistou byl sám Stvořitel, když postavil člověka do ráje, ze kterého jej pak musel pro hřích vyhnat ještě dříve, než se mu narodil první potomek, a již v této druhé generaci došlo k hrůzné bratrovraždě. Stejný optimismus pak nacházíme i u našeho Pána mimo jiné i v tom, když nám uložil, abychom se modlili k jeho Otci: *Přijď království tvé,* přičemž nás ujistil, že nám Otec dá všechno, za cokoliv budeme prosit v jeho jménu. Tato modlitba tedy jistě není něčím formálním a musí dojít svého naplnění, a to i navzdory tomu, že ačkoliv lidé takto volají k nebi již dva tisí-

Kain a Ábel

Pokračování na str. 13

Katecheze Jana Pavla II. při generální audienci 6. 11. 2002

Pánův triumf při konečném příchodu

Žalm 97 z ranních chval ve středu 3. týdne

Žalm 97, který byl právě přednesen, patří k druhu hymnů, s jakými jsme se již setkali na naší duchovní pouti, kterou konáme ve světle Žaltáře.

Jedná se o hymnus o Pánu, Králi vesmíru a dějin (srov. v. 6). Je označen jako *nová píseň* (v. 1), která v biblické řeči znamená zpěv dokonalý, plný slavnostnosti, doprovázený slavnostním hudebním doprovodem. Kromě sborového zpěvu se zde přivolává líbezný zvuk harfy (srov. v. 5), trubka a roh (srov. v. 6), ale také jakýsi druh kosmického potlesku (srov. v. 8).

Král míru a spravedlnosti

Opakovaně pak zaznívá jméno *Hospodin* (6x), který je vzýván jako *náš Bůh* (v. 3). Bůh je totiž středem této scény v celém majestátu, neboť jednak působí dílo spásy v dějinách a jednak je očekáván, aby *soudil* svět a národy (v. 9). Hebrejský výraz, který označuje „soud“, znamená také „spravovat“. Proto se očekává účinný zásah Vládce celé země, který přinese mír a spravedlnost.

Žalm začíná ohlášením Božího zásahu do průběhu dějin Izraele (srov. v. 1–3). Obrazy *pravice* a *svatého ramene* se znovu vracejí k exodu, k osvobození z egyptského otroctví (srov. v. 1). Smlouvu s národem o vyvolení naopak připomínají dvě velké božské dokonalosti: *dobrota* a *věrnost* (srov. v. 3).

Tato znamení spásy jsou dosvědčena *před zraky národů* a *ve všech končinách země* (v. 2.3), aby celé lidstvo bylo přitaženo k Bohu Spasiteli a otevřelo se jeho slovu a jeho spásnému působení.

Všechno tvorstvo zpívá chválu Bohu

Přijetí připravované pro Hospodina, který zasahuje v dějinách, je označeno sborovou chválou: kromě orchestru a zpěvů v siónském chrámě (srov. v. 5-6) účastní se ho také vesmír, který vytváří jakýsi druh kosmického chrámu.

V tomto nesmírném sboru chvály jsou čtyři zpěváci. Prvním je moře se svým hukotem, který je jako basový doprovod tohoto velkolepého chvalozpěvu (srov. v. 7). Následují je země a celý svět (srov. v. 4.7) se všemi jeho obyvateli, spojenými do slavnostní harmonie. Třetí personifikací jsou řeky, pojaté jako paže patřící moři, jako by svým rytmickým tokem tleskaly rukama (srov. v. 8). A konečně to jsou hory, které, jak se zdá, tančí radostí před Hospodinem, i když jsou to stvoření nejmohutnější a imponující (srov. v. 8; Ž 28,6; 113,6).

Je to tedy kolosální sbor, který má jediný účel: oslavovat Pána, Krále a spravedlivého Soudce. Závěr žalmu, jak bylo řečeno, představuje totiž Boha, který *přišel, aby spravoval zemi ... ve spravedlnosti a podle práva* (Ž 97,9).

A to je naše velká naděje a prosba: „Přijď království tvé!“ – království pokoje, spravedlnosti a jasu, které znovu obnovuje původní harmonii stvoření.

Proroctví naplněné v Kristu

V tomto žalmu rozpoznal apoštol Pavel s hlubokou radostí proroctví Božího díla v Kristově tajemství. Pavel si posloužil 2. veršem, aby vyjádřil téma velkého listu Římanům: v evangeliu se *odhaluje Boží spravedlnost* (srov. Řím 1,17), *stala se zřejmou* (srov. Řím 3,21).

Pavlova interpretace vnáší do žalmu větší smysluplnost. Když jej čteme z pohledu Starého zákona, prohlašuje žalm, že Bůh spasí svůj lid a všechny národy, a když to vidíme, jsme plni obdivu. Naopak z křesťanského pohledu Bůh působí spásu v Kristu, synu Izraele; vidí ho všechny národy a jsou pozvány, aby využily této spásy, neboť evangelium je *Boží moc a přináší záchranu každému, kdo věří, nejdříve ovšem židům, ale pak i pohanům* (Řím 1,16). Nyní *všechny končiny země* nejenže *uzřely spásu našeho Boha* (Ž 97, 3), ale také ji přijaly.

Pravý smysl nové písně

Z tohoto pohledu Origenes, křesťanský spisovatel třetího století, v textu, který pak převzal sv. Jeroným, vysvětluje *novou píseň* žalmu jako anticipovanou oslavu křesťanské noviny o ukřižovaném Vykupiteli. Sledujme tedy jeho komentář, který spojuje žalmistův zpěv s hlásáním evangelia.

Pokračování na str. 5

Poslední proměna

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Posadí se na trůn své slávy a oddělí jedny od druhých

To, co dnes uslyšíš z úst svého Pána, je závěr a vyvrcholení celého Jeho učení. Protože Ježíš tě nesmírně miluje, nechce, abys žil v nejistotě o tom, co nakonec musí přijít. Po svém posledním podobenství přichází Ježíš se svým velikým proroctvím. Pro každého, kdo Jej miluje a ctí, jsou to slova veliké útěchy. Ve všem soužení, kterého se ti dostává, můžeš se plně spolehnout na Jeho ujištění: nastane den, kdy *všichni Jeho i tvoji nepřátelé mu budou položeni k nohám,* a ON pak *oddělí jedny od druhých* a *všechny příslušníky svého království odevzdá Bohu Otci.*

Pán přijde, aby se zjevil světu v nesmírné velebnosti své věčné slávy a s Ním přijdou nekonečné zástupy Jeho dobrých duchů. Je mezi nimi i ten, kterého ti od věčnosti přidělil a který tě provází po celý tvůj život. Král králů zasedne na trůn své slávy i věčné spravedlnosti.

Jeho andělé před Ním shromáždí všechny národy ze čtyř úhlů světa, které kdy žily od jeho počátku až do posledního dne. Není tu žádný zmatek ani tlačenice, nikdo se tu neztratí ani neschová, všichni stejně dobře a stejně zblízka tváří v tvář patří na Toho, skrze Něhož všechno bylo stvořeno a *kterého stavitelé zavrhli, ale ON se stal kvádrem nárožním.*(1) Bez nedokonalých smyslů bezprostředně nazírají, Jak se Jeho chudoba, ponížení, utrpení proměnily v nekonečnou vznešenost a nevýslovnou krásu. Všichni ti, kteří Jej skrytého a pokorného ctili a milovali, patří na Něho v radostné úctě a vděčném úžasu. Ti, kteří Jej odmítali, pohrdali Jím, plivali po Něm a vysmívali se Mu, kteří Jej popírali, jsou zdrceni Jeho skutečným majestátem. Nastává konečný a neodvolatelný triumf pravdy, spravedlnosti a dobra.

Neboť je tu dokonale proměněný nejen ON, syn tesařův, ale i všichni ti, kteří stojí před Ním. Jedni nevycházejí z radostného úžasu, do jaké krásy se proměnila jejich ubohá lidská těla, i ta nejubožejší, vetchá a zkroucená, zdeformovaná nemocí a stářím, když vyšla najevo dobrota jejich srdce a spravedlnost jejich duše. Všechny jejich bolesti a rány se proměnily ve znamení slávy.

Ale ti druzí jsou zděšeni a zhnuseni svou vlastní ohavností, s jakou se v úplné nahotě projevuje všechno jejich způsobené zlo a zanedbané dobro. Nic nezůstává skryté, utajené, nevysvětlené, každý tu stojí zcela obnažený sám před sebou i před celým lidstvem.

Bez ohledu na dobu či místo, kdy a kde kdo žil, všechno, co kdy bylo vykonáno, všechno lidské vědění, snažení a pokrok váží jen tolik, kolik dobra bylo skrze ně prokázáno těm, kteří je potřebovali. I všechny modlitby a skutky zbožnosti platí jen tolik, nakolik vedly a posilovaly k službě Kristu skrytému v bližních. Zatímco spravedlivé naplňuje radost, dojetí a úžas nad tím, jakou krásu a hodnotu nabyly před tváří věčného Krále i ty nejskromnější a nejskrytější skutky upřímné a nesobecké obětavosti, dobroty a lásky, ti druzí jsou zděšeni neúprosným poznáním, že ten, komu křivdili, ubližovali, nad kterého se vyvyšovali ve svém bezohledném sobectví, byl sám Bůh, Pán a Král nebe a země. Není tu třeba žádného dokazování, zbytečná je jakákoliv obhajoba a výmluva. Všechno dobré, které bylo prokázáno, a všechno zlo, které bylo způsobeno, to všechno přijímal a prožíval ON SÁM. Nyní zůstalo už jen místo buďto pro radostný úžas, nebo zoufalé zděšení.

Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Smysl všeho stvoření, dějin spásy i celých lidských dějin je tu definitivně potvrzen: tvému Bohu, Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli šlo od věčnosti o to jediné: abys mohl definitivně a navěky spočinout v lůně nebeského Otce. Co tedy mohou očekávat všichni ti, kteří sami odmítli tuto nejvelkorysejší nabídku?

Ježíš, jediný Král a svrchovaný Soudce se zjevuje jako Alfa a Omega. On stál na samém počátku a všechno bylo stvořeno skrze Něho. Když si člověk svou pýchou a zneužitím své svobody uzavřel cestu ke svému jedinému cíli, ON pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, byl ukřižován a třetího dne vstal. Zůstal nám stále nablízku ve své Církvi, ve svém slově a skromných eucharistických způsobách chleba a vína i v pokorné podobě chudých, opuštěných, odstrkovaných a trpících hladem a žízní. Nechtěl po nás nic víc, než abychom Mu uvěřili, přijali Jeho křest, Jeho cestu, blízkost a společnost. Nyní se Jeho konečná oslava dovršuje neodvratným vítězstvím nad zlem, jeho strůjcem i jeho spojenci. *Odejděte, zlořečení, do věčného ohně.* Zdá se ti osud těchto kozlů příliš krutý? Je to pouze pravý opak marně nabízené a draze zaplacené nekonečné blaženosti, který si sami zvolili.

Zatím máš ještě čas připravit se a rozhodnout se, zda chceš v onen den uslyšet: *Pojď,* anebo *Odejdi ode mne.* ON zatím ještě stojí u tebe jako tvůj Pastýř, Bratr a Přítel tvé duše, u kterého *nic nepostrádáš.*(2) Co bys mohl najít kdekoliv jinde? Řekni s celou vroucností, co chceš uslyšet, až přijde ve slávě jako Soudce. Přijde zcela určitě.

Přijď, Pane Ježíši.

Bratr Amadeus

(1) Ž 118,22; (2) Ž 23,1

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 34,11–12.15–17

Tak praví Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovcemi, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–26.28

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. A až mu bude všecko podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu to všecko podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium – Mt 25,31–46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od

Pokračování na str. 14

Kristova královská moc

Z encykliky *Quas primas* Pia XI., kterou na závěr Jubilejního roku 11. prosince 1925 ustanovil svátek Ježíše Krista Krále

Záplava zla běsní ve světě, protože velká část lidí se vzdálila od Ježíše Krista a Jeho svatého zákona, který má ovládat jejich život, rodiny a společnost. Národy ztratily naději na trvalý mír, protože jednotlivci i společnost popřeli a odmítli vládu Krista Spasitele. (...)

Kdyby lidé soukromě i veřejně uznali svrchovanou Kristovu moc, nutně by zaslíbená dobrodiní, jako spravedlivá svoboda, pokojná kázeň a mírumilovná svornost, prostoupily celé lidské společenství. Královská důstojnost našeho Pána tak jak činí svým způsobem posvátnou lidskou autoritu panovníků a hlav států, tak také povznáší k důstojnosti povinnosti občanů a jejich poslušnost.

Když v tomto duchu Apoštol vybízí manželky a služebníky, aby respektovali Ježíše Krista ve svých manželech a ve své vrchnosti, vyjadřuje tím jasně, že by je neměli poslouchat jakožto lidi, nýbrž proto, že vystupují jako zástupci Krista, protože by se neslušelo, aby lidé, které vykoupil Kristus, sloužili jiným lidem: *Byli jste draze koupeni. Nestávejte se otroky druhých lidí* (1 Kor 7,23). To znamená, že jestliže zákonní vládci a správci budou přesvědčeni, že řídí nikoliv svým vlastním právem, ale právem, které jim svěřil božský Král, snadno pochopí, jak mají svatě a moudře používat svou autoritu, když stanoví zákony a vyžadují jejich zachovávání, co je potřebné v zájmu společného blaha i jaká je důstojnost podřízených.

Tím způsobem bude odstraněn každý důvod ke vzpouře a bude rozkvétat a upevní se řád a pokoj: neboť i když se občan setká ve vládcích a nadřízených s lidmi sobě podobnými anebo i z nějakého důvodu nehodnými a odsouzeníhodnými, nebude se zdráhat podřídit se jejich příkazům, když v nich bude poznávat obraz a autoritu Krista Boha a člověka.

A pokud jde o svornost a mír, je zřejmé, že čím širší je Království a čím šířeji objímá lidský rod, tím více jsou si lidé vědomi onoho svazku bratrství, který je spojuje. A tak, jak se toto vědomí vzdaluje a vyhýbá častým konfliktům, tak také zmírňuje jejich trpkost. A jestliže Kristovo království právem zahrnuje všechny lidi, tak by je také doopravdy objalo, protože musíme mít plnou důvěru v onen mír, který Král pokoje přinesl na zem, onen Král, který přišel, aby „smířil všechny věci, který nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil duhým." Ačkoliv je svrchovaný Pán všech, stal se příkladem pokory a tuto základní ctnost spojil s láskou, neboť řekl: *Mé jho je lehké a mé břemeno je sladké* (Mt 11,30). Jakému štěstí bychom se mohli těšit, kdyby jednotlivci, rodiny a společnost se podřídili Kristově vládě! „Opravdu by se mohly uzdravit všechny rány, každé právo by znovu získalo svou dávnou sílu, navrátilo by se blaho a mír, meče by vypadly z rukou, protože by všichni ochotně přijali Kristovu vládu, byli by poslušní a každý jazyk by hlásal, že náš Pán Ježíš Kristus je ve slávě Boha Otce" (Lev XIII: Annum sanctum, 1899).

Morem naší doby je tzv. laicismus se svými bludy a svými bezbožnými podněty. A vy víte, ctihodní bratři, že taková bezbožnost neuzrála v jednom dni, ale již dlouhý čas doutnala uvnitř naší společnosti. Začalo popírání Kristovy vlády nade všemi národy. Církvi se upírá právo, vyplývající z Kristova práva, totiž spravovat národy tak, aby je vedla k věčné blaženosti. A tak se krok za krokem činí z křesťanství náboženství, které je rovné jiným falešným náboženstvím a nedůstojně je degradováno na jejich úroveň. Podřizují křesťanství civilní moci a přenechávají je libovůli vládců a úředníků. A dokonce věci zašly ještě dále: vyskytli se někteří, kteří si usmysleli, že nahradí Kristovo náboženství jakýmsi citem přirozeného náboženství. Nechybělo států, které dospěly k názoru, že mohou Boha odmítnout, a učinili svým náboženstvím bezbožectví a pohrdání samotným Bohem.

Trpce jsme si stěžovali na velmi zlé ovoce, které vyvolalo toto vzdálení se od Krista ze strany jednotlivců i národů, tak často a po tak dlouhou dobu, a stěžujeme si na to i dnes: na sémě nesvornosti, všude rozeseté; na podněcování oné vzájemné nenávistí a rivality mezi národy, která ještě více oddaluje znovuobnovení míru; na nezřízenost vášní, které se skrývají za domnělým veřejným blahem a láskou k vlasti; na občanské nesvornosti, které z toho vznikají spolu se slepým a bezbřehým egoismem, který se tak velice rozšířil a který si hledí jen vlastního prospěchu a pohodlí a všechno měří jen vzhledem k nim; na narušený pokoj v rodinách a zanedbávání manželských a rodičovských povinností, na nestabilitu rodin, která uvrhne celou společnost do záhuby.

Probouzí se však dobrá naděje, že každoroční slavení svátku Krista Krále podnítí společnost, jak je to přáním všech, aby se vrátila k našemu milovanému Spasiteli. Urychlovat tento návrat aktivním působením je povinností katolíků, kteří bohužel většinou nemají v civilní společnosti to postavení a autoritu, jež přísluší těm, kteří nesou před sebou pochodeň pravdy.

Takový stav je třeba přičíst na vrub apatii a bojácnosti dobrých, kteří se vyhýbají boji nebo kladou vlažný odpor, takže nepřátelé Církve nabývají stále větší ztřeštěnosti a smělosti. Ale až všichni věřící pochopí, že musí bojovat s odvahou a pod praporem Krista Krále, vynasnaží se s apoštolským zápalem přivádět k Bohu zpět všechny odbojné a nevědomé a budou usilovat o to, aby práva samotného Boha zůstala nedotčena. (...)

Kristus nechť kraluje!

Je proto nezbytné, aby On kraloval v mysli člověka, která s dokonalou podřízeností musí osvědčovat pevný a trvalý souhlas se zjevenými pravdami a Kristovým učením; aby vládl vůli, která má být poslušná Božích zákonů a přikázání; aby vládl srdci, které má méně cenit přirozené pocity a milovat Boha více než všechny ostatní věci a to celé nechat spočívat jen v Bohu; aby vládl tělu a údům, které mají být nástroji a podle slov apoštola Pavla *výzbrojí spravedlnosti* (Řím 6,13) a zasvěceny Bohu mají sloužit posvěcení duší. Jestliže si tyto věci věřící osvojí, snáze budou vedeni k dosažení svatosti.

Překlad -lš-

Slavnost Ježíše Krista Krále

U evangelisty Matouše čteme: *Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je novorozený židovský král?“* (Mt 2,1) Král Herodes se ulekl, když to uslyšel, a s ním celý Jeruzalém. Král Herodes se cítil ohrožen ve svém panství, protože byl přesvědčen, že novorozený se stane mocnějším pozemským králem, který vytrhne vládu jeho rodu.

Pozemské království očekávali i Židé a jejich vládnoucí třída. Mesiáš jako král jim zjedná světovládu. Mesiáš zajisté přišel jako král – osvoboditel, který však osvobozuje od panství Satana, od hříchu, bludu, od tělesnosti a od pohanství a modloslužby. Bylo největším neštěstím izraelského národa, že nepoznal znamení doby a špatně si je vyložil. Tak přispělo všechno, osobní zájmy, předpojatost, přepjatost a falešné vlastenectví, k tomu, že vznikla propast, do které se propadl celý národ a nepoznal pravého Krále Ježíše Krista ani Jeho další setrvávání na zemi – Církev. Jak arogantní je i dnes často znějící výzva: „Kristus ano, Církev ne!“

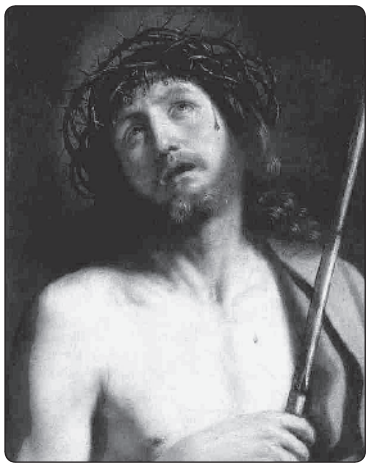

Bohem svěřený úkol pro Církev je šířit Kristovu královskou vládu, která není z tohoto světa.

Papež Pius XI. ve své encyklice *Quas primas,* kterou zavedl slavnost Krista Krále, píše, že k podstatě tohoto království patří zákonodárná, soudní a správní moc. Evangelisté uvádějí hojně, že Kristus stanovil své zákony. Pán sám o sobě prohlásil: *Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud odevzdal Synovi* (Jan 5,22). Kristu je také třeba přiznat výkonnou moc, protože všichni musí poslouchat jeho nařízení a nikdo, kdo se mu protiví, neujde trestu, který Boží Syn nad ním vyhlásí. Ovšem toto panství je především duchovní povahy a sleduje duchovní zájmy.

Papež pak pokračuje: „Velice by se však mýlil ten, kdo by chtěl Kristu jako člověku upřít moc nade všemi časnými věcmi. Protože má od Otce nade vším tvorstvem tak neomezenou moc, všechno je podrobeno jeho vůli. On se však během svého pozemského života zcela zdržel výkonu této nadvlády. A tak jak se jednou zřekl majetku a péče o pozemské věci, tak dovolil, aby ti, kteří věci vlastní, si těmito věcmi náležitě posluhovali. Krásně to vyjadřují slova: ‚Pozemský trůn neodnímá Ten, který dává věčné království v nebi‘ (Hymnus Římského breviáře o slavnosti Zjevení Páně). Tak zahrnuje království našeho Vykupitele všechny lidi, jak to vyjádřil papež Lev XIII.: ‚Kristovo království se neomezuje pouze na katolické národy, ani pouze na ty, kteří skrze křest právoplatně patří k Církvi, i když jejich pozemské náhledy se vzdalují od Církve nebo se nejednotou oddělily od společenství lásky, nýbrž zahrnuje i ty, kteří křesťanskou víru nemají; tak spadá pod vládu Ježíše Krista v plném slova smyslu celé lidstvo.‘“

Církev je Kristus dále žijící ve světě, ale je odlišná od světa; nikdy se nemůže se světem identifikovat. Ona jako Matka světa a jeho Učitelka je tou, která hlásá poselství Krista Krále, a svět je ten, kdo toto poselství přijímá. Stále bude přitom napadána, protože tělo vždy sdílí osud své Hlavy, ale moc a temné síly zla ji nepřemohou. Těší se zvláštnímu přispění Ducha Svatého, který ji obdarovává svými charismatickými dary. Všichni svatí byli charismatici. Tak jako jejich trním korunovaný Král i oni vítězí skrze Kříž a na Kříži, aby tak získali podíl na jeho věčném kralování.

Podle -sks-

PÁNŮV TRIUMF PŘI KONEČNÉM PŘÍCHODU – *pokračování ze str. 2*

„Nový zpěv je Boží Syn, který byl ukřižován – věc, která byla dosud neslýchaná. Nová skutečnost musí mít novou píseň: *Zpívejte Hospodinu píseň novou.* Ten, který vytrpěl muka, byl ve skutečnosti člověk; ale vy zpívejte Pánu. Trpěl muka jako člověk, ale spasil svět jako Bůh.“ Origenes pokračuje: „Kristus dělal zázraky uprostřed židů: uzdravil ochrnulé, očistil malomocné, vzkřísil mrtvé. Ale to udělali i jiní proroci. Proměnil několik málo chlebů na velké množství a dal ho jíst lidu bez počtu. Ale to udělal i Elizeus. Co tedy udělal nového, aby zasloužil novou píseň? Chcete vědět, co udělal nového? Bůh zemřel jako člověk, aby lidé měli život; Boží Syn byl ukřižován, aby nás povznesl až do nebe.“ (74 omelie sul libro Dei Salmi, Milán 1993, s. 309-310)

Bolletino Vaticano 6. 11. 2002
Mezititulky redakce Světla

Svědek Krista Krále

…ale dal přednost tomu, být pevným svědkem své víry…

Dne 4. května 1997 byl prohlášen za blahoslaveného cikán Ceferino Giminez Malla, mučedník španělské občanské války. Španělští biskupové řekli o jeho příkladném životě a o jeho svědectví víry: „V době pluralistické kultury, která je poznamenána také zmatkem v náboženském přesvědčení a praxi, je jeho život a smrt znamením síly a naděje a světlým příkladem věrnosti... Na něm se ukazuje, že každému člověku je uvnitř jeho kultury nabídnuta cesta k víře a milosti, po které může dojít až k nejvyšším vrcholům dokonalosti.“

Ceferino Gimenez Malla se narodil roku 1861 v cikánské rodině. Jako dítě poznal jen dědictví bídy. Oženil se v mladém věku a usadil se v Barbastru. Povoláním byl obchodník s koňmi a byl pro znalost svého oboru a svou slušnost znám široko daleko. V roce 1912 vstoupil do katolické církve a stal se příkladným křesťanem. Navštěvoval denně mši svatou, často přistupoval ke svatému přijímání a každý den se modlil růženec. V Barbastru byl členem několika apoštolských děl, jako je Konference sv. Vincence z Pauly, třetí řád sv. Františka a skupina nočních adorací. Byl charitativně velice činný, zvláště vůči dětem. I když neuměl číst, byl pilným katechetou. Působilo mu obzvláštní potěšení shromažďovat děti a hovořit k nim o Bohu. Na počátku občanské války byl v posledních červencových dnech 1936 zatčen, protože bránil jednoho mladého kněze, kterého vláčeli po cestách, a protože měl u sebe růženec. Ceferino se mohl zachránit, kdyby svůj růženec strčil do ruky jednomu známému milicionáři. Ale dal přednost tomu, zůstat ve vězení a podstoupit mučednictví. Časně ráno 8. srpna 1936 byl v blízkosti hřbitova v Barbastru zastřelen. Zemřel s růžencem v ruce a s voláním na rtech:

Ať žije Kristus Král!

L'Osservatore Romano 2. 5. 1997

Christof Gaspari

Odevzdat svůj život svému Králi

Jen Pán zná východisko z hluboké krize našich časů

Odvážit se k radikálnímu obratu a rozhodnout se pro Boha, to byla pro křesťany od počátku ta nejvlastnější výzva. Nutnost takového rozhodnutí však nebyla nikdy tak naléhavě zřejmá jako dnes.

Nacházíme se totiž dnes v situaci, ve které se většina aktérů působících na veřejnosti ve svém konání upsala bezbožnosti, ať už vysloveně nebo nevysloveně: zákony jsou určovány bez Boha, bez Boha probíhá výzkum, bez Boha se interpretuje právo, bez Boha se vyučuje, bez Boha jsou sestavovány informace a přenášeny k člověku.

Mnozí a snad přímo většina těchto veřejných činitelů to pokládá za OK. „O co jde?“ zeptají se, „copak je třeba všude vmanipulovat toho malého Ježíše?“

Samozřejmě. Není třeba, aby každý výzkumný projekt začínal citátem z Bible, ne v každém vyučování může být řeč o Matce Boží a ne každý zákon musí obsahovat přímý poukaz na Desatero. Ale protože lidské jednání je řízeno duchem, nemůže být prostě neutrální. A kde není připuštěn ke slovu Duch Svatý, zůstává volné pole pro *vládce tohoto světa.*

Výsledek tomu odpovídá: člověk vzal všechno do svých rukou. Nyní už přistupuje k tomu, že chce proniknout do řízení životních procesů, aby si mohl vytvářet nové podoby pro své účely. Dokonce se nezastavil ani před tím, degradovat člověka na surovinu pro své preparáty.

Myšlení zaměřené výlučně k užitečnosti vymyslelo i společensky podvratná pravidla hry: Člověk se odvažuje rozhodovat o životě a smrti pomocí potratů, umělého oplodňování, preinplantační diagnostiky a eutanázie. Zrovnoprávnění homosexuálních svazků s manželstvím narušilo základní řád soužití mezi lidmi.

Rozhodující novotou této situace je, že lidstvo si dnes troufá s netušenou důsledností a takřka na celém světě splnit ono přání, které přivodilo v ráji dědičný hřích: být jako Bůh. Mnozí se domnívají, že tento projekt již je těsně před dokončením. Někteří prostořecí vědátoři dokonce vyvolávají naději na perspektivu, že člověk se domůže dopracovat nesmrtelnosti.

Nicméně pociťují mnozí, kteří se aspoň trochu povznesou nad každodenní vřavu, že normální všední den pozbyl svůj hlubší rozměr. „Proč vlastně žiji?“ ptají se mnozí. Při bližším pohledu se to všechno jeví jako klamné, sporné, nesmyslné, zaměřené jen na krátkodobý zájem nebo smysl... A především se dostavuje vše pronikající úzkost o sebe sama: gigantické lidské dílo, vybudované v posledních 200 letech se cítí krajně ohroženo.

Svědectví mnoha z těch, kteří přežili katastrofu ve World-Trade Center, mluví velmi jasně o tom, co je pojednou nosné, když se hroutí lidské dílo: útočiště u živého Boha.

Jedno je z toho zcela jasné: křesťané stojí před radikální výzvou vyrazit vpřed, ovšem proti silnému protivětru. Je iluzorní vsadit všechno na jinou politiku, na jiná hlediska masmédií, na lepší školu, na řádnou výuku náboženství a odvážnější biskupy, kteří mluví prorocky...

Je nesporné, že by to všechno bylo velmi žádoucí. Avšak – pravděpodobně se na tomto úseku v nejbližší době věci tak rychle nezmění. Jsou zde lidé, kteří by chtěli uskutečnit zásadní změnu. Ale ti musí nejdříve odložit strach z nezdaru a ze zesměšnění. Jen vlastními silami se nedá dosáhnut ničeho, to už dnes ví každý z vlastní zkušenosti.

Extrémní výzva však vyžaduje extrémní odpověď. A tato odpověď zní: Jen Bůh nás může vyvést z této situace, jen on zná východiska z nevýslovné mizérie.

Změna vyžaduje radikální příklon k živému Bohu, odevzdat se bezvýhradně Otci, Synu a Duchu Svatému.

S osvědčenými recepty pro řádný život, ať jsou jakkoliv užitečné, nedosáhneme žádoucího cíle, vysokého oceňování křesťanských hodnot. Protože tady se nejedná o obranu křesťanského Západu, o znovuobnovení osvědčené tradice. Jde o to, aby znovu zavládl Bůh.

Koncept sebevykoupení člověka troskotá před našima očima jako nikdy předtím. Alternativou k němu je znovuodevzdání světa Bohu.

To zní zbožně, ale pro svět velice cize, může si někdo pomyslet. Nebylo by lepší konečně masově vystoupit? Říct to těm druhým? Konečně mají křesťané argumenty v rukou, když všude vidíme, jak troskotají léta propagovaná řešení: hospodářská krize, narůstající chudoba, problémy s životním prostředím, kam se člověk podívá.... Ušetřím vás dalšího výčtu.

Je to velké pokušení, mnout si ruce a říkat: Dávno jsme to říkali, ale vy jste nás neposlouchali. Má to skutečně něco do sebe, když společnosti, která tolik spoléhala na racionální řešení, ukážeme převahu křesťanských zásad.

Nicméně zkušenost nás poučuje, že takové rozhovory, vedené na racionální úrovni nevedou k cíli a končí vzájemnou přestřelkou argumentů. Velmi snadno získá člověk punc moralisty.

Proto nesmějí naše rozhovory zůstávat na této úrovni. Kristus nás sice upozorňuje na to, že důležité je zachovávat přikázání, a je to dokonce forma, jak vyjádřit svou lásku: *Kdo mě miluje, bude zachovávat má přikázání* (Jan 14,15). Ale to rozhodující při plnění přikázání je láska.

A právě o této lásce hovoří křesťané zpravidla nejméně. Je to udivující, jaký zde panuje ostych. Rozumné vývody a argumenty, to ano, těch máme bohatý výběr. Ale oduševněně hovořit o Kristu, s tím se setkáváme jen ojediněle. V čem to spočívá?

Nejlépe na to odpovím osobně: protože můj vztah ke Kristu je nedostatečně rozvinutý. Co bych mohl odpovědět na onu rozhodující otázku, kterou Ježíš položil Petrovi: *Miluješ mě?* (Jan 21,6n) Pak by nastalo velké koktání. Ano, jistě, udělal jsem v životě obrat, poznal jsem jako Petr, že náš Pán má slova věčného života, která bych u nikoho jiného nenašel. Tato slova mi ukázala cestu, po které se vyplatí jít a za kterou jsem vděčný. Také jsem v mnoha životních situacích udělal zkušenost, že Pán mě vedl zcela konkrétně, že mi pomáhal. Viděl jsem také, jak Pán dělá zázraky – ale přece.

Příliš velké bylo pokušení zapřáhnout Boha do své vlast-

ní káry, instrumentalizovat ho, místo abychom se mu klaněli v úžasu a milovali ho pro jeho bezmeznou milosrdnou náklonnost k nám.

Milovat ho, to znamená otevřít pro něho celou svou osobu, dát mu přístup do nejhlubšího nitra s vědomím, že moje naplnění spočívá především v tom, že ve mně začne jeho království. *Přijď království tvé, buď vůle tvá,* modlíme se tak často v modlitbě Otče náš. A přitom myslíme na to, co se musí změnit v našem okolí, v širém světě, v politice a médiích. Jistě, všude tam musí dojít ke změně. Ale jak se to má stát, když ve mně napřed nenastane Boží vláda?

Když v našich dnech cítíme potřebu proměny tak bolestně jako nikdy dříve, pak se mi jeví jako důležité, správně pojmenovat místo této proměny: jsem to já, kdo se musí proměnit, kdo se smí proměnit, aby skrze mne mohl působit Duch Svatý, jak to vyžaduje příchod jeho království.

Odvážit se k této proměně vyžaduje moji ochotu dát Pánu přístup vždy a ke všemu, co poznamenává můj život : *Do tvých rukou poroučím svého ducha* (Lk 23,44). To se neděje jednorázově nějakým hrdinským rozhodnutím, nýbrž postupně, až on opanuje celý můj život. Každé ráno při začátku dne: nikoliv rutinně absolvovaný rituál, nýbrž vždy znovu přijaté rozhodnutí, že všechno dnešní konání a všechna svoje setkání vložím do Božích rukou. Pak následuje, že toto rozhodnutí co možná nejčastěji a co možná nejkonkrétněji obnovuji, zvláště když hrozí, že mě opanuje hněv a horečný zmatek, malomyslnost nebo bezradnost a začíná se prosazovat neláska...

Přijď tvé království, nikoliv někam, někdy, ale teď a ve mně, aby mohlo něco z tvé lásky skrze mne zazářit na tomto světě.

Vision 2000 – 5/2002
překlad -lš-

Pavel Milcarek

Náměstek Krále králů

Kristus je Král, my jsme jeho poddaní, a Ty, Svatý otče, jsi sluhou služebníků Božích. Pro Tebe kralovat znamená sloužit, a to až do té míry, že koruna působí bolest… Sloužíš a využíváš každou chvíli a každý způsob, abys přivedl svět k jeho Králi – Kristu…

Korunování trním bylo svým způsobem shrnutím rozhovoru, který vedl Pilát s Ježíšem a ve kterém Ježíš prohlásil: *„Ano, já jsem Král“* (Jan 18,37). Jeho království sice *není z tohoto světa* (Jan 18,36), ale to znamená pouze, že není závislé na pozemské konjunktuře, protože pochází z nebe, od Otce. Ať už byly lidské zájmy a očekávání jakákoliv, nic to nemění na slavnostním prohlášení zmrtvýchvstalého Pána: *„Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi“* (Mt 28,18). ON je navěky Král králů a Pán pánů (srov. Zj 19,16).

Vědomí Kristovy královské důstojnosti bylo v Církvi povždy živé. Církev učí, že vládě Spasitele podléhají nejen jednotlivci a rodiny, ale i větší společnosti, celé národy a vůbec celý svět. Hluboké přesvědčení, že Ježíš je Králem národů a států, silně poznamenalo středověkou civilizaci, kdy na místo žárlivého Heroda a nerozhodného Piláta nastoupili velkodušní vládcové – světci jako je český Václav, uherský Štěpán, německý Jindřich, polská Hedvika či francouzský Ludvík.V liturgii v připomínce posledního z nich čteme jeho slova adresovaná jeho synovi: „Buď oddaný a poslušný naší Matce římské církvi i nejvyššímu veleknězi jako duchovnímu otci. Snaž se ze svého panství odstranit všechno zlo a zvláště rouhání a hereze.“ Tato velká středověká civilizace pominula. Když v roce 1925 zaváděl papež Pius XI. svátek Krista Krále jako prostředek proti morové nákaze laicismu, mohl už jen vyslovit svou bolest nad uskutečněným veřejným odpadem celých národů od pravé víry. Nejdrastičtější důsledky tohoto procesu mohl pozorovat v Mexiku, Rusku a Španělsku. Ale nemenší role v ničení křesťanského řádu připadla liberalismu 19. století, jehož dědičkami jsou současné demokracie. Zde byly ukovány ideologie „amorální svobody“, jak to označil Lev XIII. v encyklice *Immortale Dei.* Přesvědčení o tom, že veškerá moc pochází od Boha, vytlačila idea suverenity lidu, požaduje se oddělení Církve od státu a jeho náboženská neutralita.

Žijeme ve světě, který tato hesla zcela přijal za své. K tomuto světu se obrátil před 24 lety na začátku svého pontifikátu Jan Pavel II. slovy: „Nebojte se! Otevřete dokořán brány Kristu! Před jeho spasitelnou mocí otevřete hranice států, ekonomických a politických systémů, velké oblasti kultury, civilizace a rozvoje.“ Tato slova se stala svým způsobem programem jeho pontifikátu.

Současný svět, ke kterému se obrací papež, se dávno zřekl veškeré svatosti. Zůstala mu jen mlhavá dogmata „svobody“ a „lidských práv“. V nich se vyčerpává svět duchovních hodnot panující ideologie liberalismu. Pokud ještě toleruje náboženství jako soukromou či rodinnou záležitost, nesouhlasí s jeho přítomností ve veřejné sféře: v úřadech, ve škole, v nemocnici, soudu, vězení. Vtlouká denně do hlavy čtenářům novin, posluchačům rozhlasu a divákům televize, jako by se s růstem vlivu náboženství vytrácela lidská práva a svoboda.

Není proto divu, že ve svém učení rezervuje papež tolik místa právě těmto otázkám. Jsou to hesla současné epochy. Ale pozor! Když naslouchá papeži s otevřenýma ušima, bez filtrů, slyšíme mnohem více...

Svatý otec rád hovoří o lidské svobodě. Vysvětluje však, že není svobody bez pravdy a bez dobra. „Mluví se o ‚řádu svobody‘. Ano, svoboda vyžaduje řád.. Jde především o řád mravní... řád pravdy a dobra!“ Tato formulace by se mohla zdát příliš obecná, kdyby za ní nenásledovala otázka týkající se mravnosti společenského života: „Může člověk tento řád zbudovat sám, bez Krista, nebo dokonce proti Kristu? Je to otázka neobyčejně dramatická, ale velmi aktuální právě v sociálním kontextu přesyceném koncepcemi demokracie, inspirovanými liberalistickou ideologií!“ Není třeba velké fantazie, abychom uhádli odpověď Jana Pavla II. na tuto otázku. Právě on nám před lety řekl, že „člověku není možno porozumět bez Krista.“ V encyklice *Evangelium vitae* poukázal na těsnou souvislost mezi zapomínáním na Boha a „nepřirozeným pojetím svobody“, který zasahuje samého člověka.

Podobně se jeví i problém lidských práv. Papež nepodléhá pokušení stavět proti sobě humanismus a náboženství a jednoznačně ujasňuje: „Lidská práva mají svou moc pouze tam, kde se dbá na nezadatelná práva Boží. Zasazovat se za lidská práva je neúčinné, jestliže se vedle nich znevažují ona druhá práva.“ Svatý otec, který je tak citlivý na hájení lidských práv, nesouhlasí s tím, aby byla odtržena od práv Božích: „Tam, kde se nedbá na Boha a jeho práva, ani člověk nemůže uhájit svá práva. Boží práva

a práva člověka jsou buďto spolu respektována, nebo spolu porušována. Jde o to, dát Bohu to, co je Boží. Jedině tak se dostane člověku toho, co patří jemu."

Papež nám také říká, že není takové svobody, která by se protivila Kristově vládě, a není takových lidských práv, která by mohla být uplatněna bez Boha. Papež si je jasně vědom, že jedním z hlavních problémů, se kterým se musíme vyrovnat, je konfrontace Církve s laicismem (sekularismem).

Když Církev usiluje o to, aby se ve veřejné sféře zachovávalo přikázání blíženské lásky, nezapomíná na primát lásky k Bohu. Její nauka, kterou odvážně hlásá Jan Pavel II., spočívá v nezměnitelném postoji k hříchu potratu, stejně jako k hříchu ateismu a laicismu. Přes všechny pochybnosti, které se objevily v tomto ohledu v posledních desetiletích, hlásání o všeobecné nadvládě Krista Krále je v učení Církve stále aktuální. Za tuto jistotu vděčíme právě Janu Pavlu II., který nám daroval jako pevnou normu víry Katechismus katolické církve, který obsahuje také tuto krásnou stránku: **„Povinnost vzdávat Bohu ryzí úctu se týká jak jednotlivého člověka, tak celé společnosti. Je to ‚tradiční katolické učení o mravní povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné církvi Kristově'** (DH 1). **‚Tím, že Církev bez přestání hlásá lidem evangelium, usiluje o to, aby mohli v křesťanském duchu utvářet smýšlení a mravy, zákony a struktury společnosti'** (AA 13)**, ve které žijí. …Církev tím ukazuje Kristovu královskou moc nad celým stvořením a zvláště nad lidskou společností"** (srov. *Immortale Dei* a *Quas primas* (KKC 2105).

Jan Pavel II. nám říká: „Braňte kříž, nedovolte, aby jméno Boží bylo uráženo v našich srdcích, v životě rodinném a společenském."

Z Różaniec 10/98
přeložil -lš-

Sestra vzpomíná na svého bratra – papeže

Antonie Lucianiová vyprávěla na setkání v Padově své vzpomínky na svého bratra Albína, pozdějšího papeže Jana Pavla I.

Všechno, co mohu říct o svém bratru, je, že to byl vždy muž modlitby, už jako mladý seminarista, jako kněz, ale myslím i potom, stále.

Vzpomínám si ještě, že když odešel do semináře, napsal nám v dopise: „Zahrňte mě do svých modliteb." V žádném dopise nám to neopomněl připomenout a činil to, i když se vrátil domů. Již jako mladík a pak i později byl si vždy vědom svých povinností: modlil se denně růženec a kdykoliv jen mohl, šel na mši svatou. Velice litoval, když to nemohl udělat.

Vzpomínám na něho především jako na mladého kněze, protože potom se naše dráhy na určitou dobu rozešly.

Když už jsem zase v Padově, chtěla bych vyprávět tuto epizodu. Měla jsem tetu, která byla řádovou sestrou a pracovala v Padově v městské nemocnici. Když jsem ji jednoho dne navštívila, řekla mi: „Udělejme si procházku na hřbitov, abys věděla, kam máš chodit pomodlit se ‚k mému hrobu'". A tak jsme šly na hřbitov, kde jsem v úseku vyhrazeném pro řeholníky viděla hrob celý pokrytý květinami a svíčkami. Když jsem se vrátila do Belluna, vyprávěla jsem o tom svému bratru: „Na hřbitově v Padově v úseku pro řeholníky jsem viděla hrob celý pokrytý květinami." Nato mi bratr odpověděl. „To byl hrob P. Leopolda. Chovám na něho krásnou vzpomínku: byl to jistě světec! Když jsem byl ještě seminarista, přišel za mnou do studovny zástupce rektora a řekl mi: ‚Víš, kdo tu je? Slavný kapucín z Padovy. Jestliže chceš, můžeš s ním mluvit.' Když jsem se s ním na chodbě setkal, vzal moji hlavu do svých dlaní a řekl: ‚Nedej se nikým zviklat a jdi svou cestou.' Nikdy jsem na to nezapomněl."

Krásné vzpomínky na mého bratra se týkají doby, kterou strávil doma. V létě pomáhal sklízet seno, protože můj otec byl dělník a práci na poli přenechal ženám. V létě jsme musely sklízet seno a účastnil se toho i můj bratr. Kosil trávu, a když mi potom pomáhal s hrabáním, mluvil vždy o Církvi. Vyprávěl mi např. jak se volí papež. Jistě si tehdy neuměl představit, že se to jednou bude týkat i jeho samého. A když jsme jednou pracovali na poli příliš dlouho, povzdechl: „Podívej se, jak se připozdilo. Kdoví, zda ještě přijdu včas do kostela, abych se pomodlil růženec." A vytáhl růženec z kapsy a řekl. „Tak pojď, pomodlíme se ho cestou domů a pak si ještě zaskočím krátce do kostela!"

Mohu vyprávět ještě jinou epizodu, kterou jste možná už četli. Můj dědeček vodil na pastvu dvě krávy. I my jsme měli jednu krávu, a tak matka prosila mého bratra, aby šel s dědečkem a zavedl krávu na pastvu. Poradila mu, aby si vzal s sebou nějakou knížku, aby se mohl učit. Bylo mu tehdy deset roků a připravoval se na vstup do semináře. U faráře byl jeden učitel, který mu dával hodiny, i když bratr měl za sebou teprve čtyři třídy základní školy. Ale pan farář poznal, že je nadaný, a radil mu, aby se připravoval do semináře. Tak přeskočil „preparatoria" (pátou třídu) a šel přímo na gymnázium. Jednou šel na louku a položil batoh s knihou, sešitem a svačinou, kterou mu maminka připravila (chléb se sýrem, na víc jsme tehdy neměli) pod jedli, aby si mohl hrát s jinými dětmi. Když se vrátil, zjistil, že kráva mu sežrala nejen chleba, ale i knížku a sešit. Přišel domů s pláčem a celý sklíčený: „Co mám teď dělat?" Maminka mu odpověděla: „Nezbývá ti nic jiného, než to říct panu faráři." A tak doprovodila mého zoufalého bratra k faráři, kde mu učitel suše řekl: „Nedělej si starosti. Kráva ti sežrala sešit a ty se nedostaneš do semináře." Když chlapec propukl v pláč, pan farář ho uklidňoval: „Dobře, dobře, jsou přece ještě jiné sešity. Jen se pěkně dále připravuj na seminář." Na své 11. narozeniny nás opustil a vstoupil do semináře.

Papež Jan Pavel I. se svou setrou Antonií

Seminární léta prožil v Feltre a pak v Bellunu. Když oblékl talár (již v prvních ročnících gymnázia nosili seminaristé sutanu), a to mi řekla i moje matka, byl zcela jiným člověkem. Byl sice stále veselý, hrál na hudební nástroje a zpíval (měli jsme doma harmoniku), ale velmi se změnil. Mnoho se modlil, protože pokládal modlitbu za to nejprvnější, co musí udělat. Vzpomínám si, jak mi napsal v jednom dopise: „Modli se za mě, abych šel za svým povoláním a mohl se stát knězem." A stále nám připomínal, abychom ho zahrnuli do svých modliteb.

30giorni 10/1999

VSTUPTE DO NOVÉ NOEMOVY ARCHY!

Jak jsme Vás informovali v 46. čísle Světla, pronesl prof. ThDr. Ivan Pojavnik jako zástupce animátora Mariánského kněžského hnutí Dona Stefana Gobbiho deset promluv u příležitosti deseti večeřadel v říjnu t.r. Jednu z těchto promluv Vám předkládáme:

V tomto večeřadle nás shromáždila naše nebeská Matka. Je měsíc říjen, měsíc Panny Marie, Královny svatého růžence, a také měsíc zjevení Panny Marie ve Fatimě v říjnu 1917. V tomto zázraku se Panna Maria zjevila jako **Žena oděná sluncem**, jako veliké znamení na nebi. Znamení začátku vrcholného boje mezi Ženou oděnou sluncem a rudým drakem, mezi světlem a temnotou, protože právě v té době začala největší noc ateismu, tj. popření Boha, popření světla pravdy. A proto tento zázrak je znamením návratu Slunce spravedlnosti a milosrdenství. Toto Slunce porazí největší noc lidstva. Bude to návrat Kristův ve slávě.

Velký církevní otec svatý Augustin napsal slavné dílo „Město Boží“ (De civitate Dei). V něm píše, že celé lidské dějiny jsou bojem mezi dvěma městy: mezi městem Božím, které se také nazývá Jeruzalém, a mezi městem Babylon, které je městem ďábla. Bůh podrobil zkoušce svobody všechny bytosti, které stvořil jako svobodné, ať už to jsou andělé nebo lidé. Po této zkoušce došlo k rozdělení na anděly světla v čele se svatým Michaelem (*Kdo jako Bůh?*) a anděly odbojné, kteří se spolu s Luciferem vzepřeli Bohu. Tak máme dvě společenství andělů: andělé světla pomáhají městu Jeruzalém, které vede lidi k Bohu a do nebe. Městu Babylon pomáhají odbojní andělé a sám Lucifer, a toto město svádí lidi na cestu hříchu a do pekel k věčnému zavržení. Tak se Lucifer stal satanem.

Také 2. vatikánský koncil obnovuje tuto tradiční nauku, když říká, že „celý lidský život, individuální i kolektivní se jeví jako dramatický zápas mezi dobrem a zlem, mezi světlem a tmou“ (GS 13). Koncil se konal v době soumraku moderní epochy. Se svatým Augustinem můžeme říci, že se konal na konci „šesté etapy světa“. Tak se **koncil stal velikým epochálním přechodem,** o kterém mluví poslední papež i sám koncil, protože koncil podle papeže Jana XXIII. měl připravit svět na novou éru, čili na éru, která přijde po době moderní. To pak bude poslední, podle Augustina „sedmá etapa světa“, která započne návratem Krista ve slávě, protože až Kristus přijde, ukončí šestou etapu a otevře poslední etapu světa – Církev světla na celém světě, ve které budou sjednoceny všechny národy k největší oslavě Boha v civilizaci lásky, kterou předpovídal Pavel VI. Pak zmizí všechno, co bylo součástí odboje proti Bohu.[1]

Sluneční zázrak ve Fatimě byl znamením a předpovědí této éry světla, nejslunečnější epochy v celých lidských dějinách. Žijeme tedy ve velikém epochálním přechodu a připravujeme se na Kristův příchod ve slávě. Je to veliké tajemství. Pán Ježíš v evangeliu nám dal metodu, jak máme pochopit tento přechod a jak ho máme prožívat. *„Až přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově. Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, že přišla potopa, právě tak to bude, až přijde Syn člověka.“* (Mt 24,37–39) Pán Ježíš zde mluví o svém příchodu ve slávě a říká, že přijde jako v Noemově době, protože i Noemova doba byla dobou velkého epochálního přechodu. Byl to konec „první etapy světa“, která trvala od Adama k Noemovi. Zdálo se, že už nastává konec světa, ale v Noemově arše lidstvo přežilo a přešlo do nové éry, do „druhé etapy světa“.

O tomto přechodu se v Genezi v 6. kapitole v 11. a 13. verši říká: *„Země však byla před Bohem zkažena a plna násilí. Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí.“* Čím se vyznačuje tato Noemova epocha?

1) Je to doba **veliké mravní zkázy**, především sexuální perverze. Setkáváme se tu s *giganty* bezbožnosti, modloslužby a nečistoty. A tito pyšní lidé žijí ve spojenectví s odbojnými anděly i se samým satanem.

2) V této době dochází ke **ztrátě pojmu hříchu**. Giganti si říkají: My si hřešíme, hřešíme, a nic se neděje. Kde je Bůh? Kde je trest, kterým on hrozil?

3) Je to doba **veliké duchovní slepoty** gigantů, která vychází z **pýchy**. Degenerují a pokračují vnitřně na cestě k peklu, k věčnému utrpení, a přitom říkají: Nic se neděje, nic se neděje. Jistě, Bůh dával lidem milost Ducha Svatého, který osvěcoval lidi a dával jim poznat jejich hříchy a nabízel příležitost k obrácení. Ale pyšní lidé osvícení a milost **Ducha Svatého odmítali,** a tak se stále více stávali otroky egoismu, nezřízených žádostí a mocností temna. Toto otroctví byl jejich duchovní trest, protože, jak se říká v 1. kapitole listu k Římanům, Bůh opustil lidi, kteří se postavili proti němu a dali přednost hanebným žádostem.

4) Příznačná pro tuto dobu je obrovská **početní disproporce** mezi zástupem gigantů a rodinou Noemovou, která jedině díky víře zůstala věrná Bohu. Tato rodina představovala jenom docela maličký zbytek.

5) Uprostřed doby univerzální záplavy hříchu a sedmi hlavních neřestí Noe se svou rodinou žije podle smlouvy s Bohem a podle Božího plánu **buduje archu spásy**, protože on uvěřil, že přijde také hmotný trest, který Bůh předpověděl, tj. všeobecná potopa vodou.

Je samozřejmé, že jeho generace a spoluobyvatelé se mu vysmívali. Giganti si vůbec neuvědomovali, že nadchází obrovský

trest, ale bavili se až do poslední chvíle. A proto v Genezi (6,5-6) čteme: *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka a trápil se ve svém srdci.* Vidíme **bolest Božího Srdce**, protože On nestvořil lidi pro peklo, ale pro věčnou blaženost v nebi. A tak z této bolesti Božího Srdce se rodí, můžeme říci, **plán spásy, jeho smlouva s Noem** a s jeho rodinou, jeho plán archy spásy. Z této bolesti Boží se rodí také materiální trest, všeobecná potopa vodou, **čin Boží spravedlnosti**, protože touto potopou Bůh očistil celou zemi. Potopa však byla především **dílem Božího milosrdenství**, protože potopou Bůh lidstvo zachránil, ovšem nikoliv celé, ale tu část lidstva, která se uchýlila do Noemovy archy. V tom se osvědčuje milosrdenství Boží, protože ti, kteří vyšli z archy, zahájili novou éru lidstva.

V poselství 30. července 1986 v „Modré knize" Panna Maria říká: „Vstupte do útočiště, které vám připravila vaše nebeská Matka pro vaši záchranu, abyste v bezpečí mého Neposkvrněného Srdce mohli přežít dny velké bouře, která teď nastává. Toto je okamžik pro všechny, aby vyhledali útočiště u mne, neboť já jsem archa nové úmluvy.

Za časů Noemových, bezprostředně před potopou, vstoupili do archy ti, které Pán předurčil, aby přežili jeho strašný trest. Ve vaší době vyzývám všechny své děti ke vstupu do archy Nové smlouvy, kterou jsem připravila ve svém Neposkvrněném Srdci, abych vám mohla pomoci nést krvavou tíhu těžké zkoušky, která předchází příchodu dne Páně."

Drazí bratři a sestry, my tedy prožíváme dobu veliké zkoušky a cítíme, že to je velké apokalyptické soužení. Svatý otec Jan Pavel II. na počátku minulého roku v katechezích komentoval Apokalypsu.

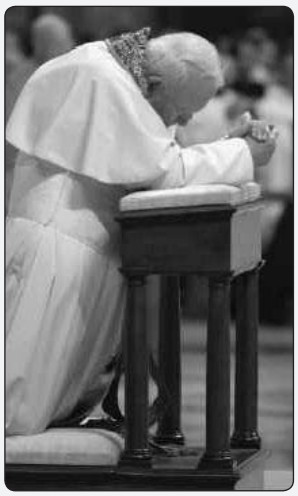

„MILÍ PŘÁTELÉ!

Vaším společným cílem je Kristovo kněžství. Staňte se svatými kněžími! Učiňte mši svatou duchovním centrem každého dne a mnoho se modlete. Vezměte do rukou růženec a „s Marií rozjímejte o Kristově tváři" (RVM 3). Kristus, Pán a Vykupitel, chce být vaším životem a vaší vášní!

Jan Pavel II. k římským seminaristům

Svatý otec říká, že Církev je nevěstou Beránkovou, nevěstou Kristovou, a celá duchovní plodnost Církve vychází z jejího spojení s Kristem a s Duchem Svatým, protože v Církvi jsou lidé pozvedáni z otroctví hříchu a satana do nadpřirozeného řádu, do smlouvy s Bohem a navzájem mezi sebou. Tak se mezi lidmi a mezi národy vytváří vzájemné bratrství.

Když se díváme na dějiny, vidíme, že Evropa byla prvním křesťanským kontinentem, že byla pozvednuta ke Kristu ukřižovanému a zmrtvýchvstalému. Vznikla velice vznešená civilizace, civilizace lidská i božská, která se potom odtud šířila do světa. Podle Božího plánu měla Evropa za úkol rozšířit evangelium a křesťanskou civilizaci do všech ostatních kontinentů.

Jan Pavel II. se ve svých katechezích zmiňuje také o existenci *města Babylonu*. Mluví o *velké nevěstce*, která je popsána v 17. kapitole Apokalypsy: šíří zvířeckost a nenávist, smrt a vnitřní neplodnost. Když se nyní díváme na poslední století, vidíme, jak se právě postupně z Evropy stává největší město Babylon lidských dějin. Je to město obojakosti a zmatku. Máme tady obrovský šik „gigantů" racionalismu, kteří svými filozofickými systémy vytvořili struktury tohoto nového města Babylonu. Z těchto systémů se zrodily v 19. a 20. století příznačné protibožské ideologie, které byly určeny k tomu, aby si podrobily celý svět a aby zcela zničily Církev.

Proto papež řekl: Evropa, tak jak se utvořila v 19. století, postavila před 20. století nejradikálnější výzvu, výzvu pro křesťanství a pro Církev. Je to nejradikálnější výzva, protože usiluje vyhladit ze světa Boží jméno a Kristovo jméno. Právem proto Jan Pavel II. v poselství ze 14. prosince 2000 k výročí korunovace Karla Velikého napsal:

„Nemohu skrýt své zklamání nad skutečností, že v Chartě základních práv Evropské unie není ani zmínka o Bohu, který je přece největším zdrojem důstojnosti lidské osoby a jejích základních práv. Není možno zapomínat, že to bylo popření Boha a jeho přikázání, co vytvořilo v minulém století tyranii idolů, vyjádřenou glorifikací masy, třídy, státu, národnosti, strany místo Boha živého a pravého. A právě ve světle hrůz, které se děly ve 20. století, chápeme, jak se práva božská i lidská spolu potvrzují nebo spolu padají.

Není možno zakrývat, že ideologie, které způsobily řeky slz a krve v průběhu 20. století, vzešly z Evropy, která chtěla zapomenout na své křesťanské kořeny."

A tak se obdobně děje to, co se dělo v Noemově době. Vidíme obrovský zástup „gigantů", který žije ve spolku s odbojnými anděly a se samým satanem. Tak se znovu realizuje všechno to, co bylo tak charakteristické pro Noemovu dobu.

Panna Maria v poselství ze 6. prosince 1993 říká: „Satan odvedl celé ubohé lidstvo, odvedl je daleko od Boha a vztyčil pro ně modly své zvrácenosti: rozkoš, peníze, pýchu, egoismus, zábavu a nečistotu. Proto je dnes lidstvo tolik ohrožováno nenávistí, násilím, rozbroji a válkou. V těchto dnech uvidíte velký trest, jímž Boží spravedlnost očistí tento svět, který je tisíckrát horší než za časů potopy a je tak posedlý duchy zla."

Ve 20. století se rozvinula největší **globalizace lidských nepravostí**, která právě vrcholí na celém světě. Je tady systematický boj proti Božím přikázáním, systematické šíření sedmi hlavních hříchů. Vidíme *velikou nevěstku* se zlatou číší (peníze!), s číší neřestí, která opíjí a korumpuje všechny národy světa. Stačí jen se podívat na televizi a jiné sdělovací prostředky.

Panna Maria říká, že televize je největší modla, protože skutečně miliardy a miliardy lidí se každý den klanějí této modle. Zneužitím televize se šíří potopa bludů, potopa hříchů, lží a sedmi hlavních neřestí, i sladký jed hedonismu. A tak jsou otráveni mnozí mladí lidé. Jak říká Jan Pavel II., materialismus vytváří v lidech **systematický odpor vůči působení Ducha Svatého**. Ten lidi osvěcuje, dává jim poznat jejich hříchy a nabízí odpuštění jejich hříchů, protože je pro ně nezbytné, aby se obrátili zpět k Bohu. Ale materialismus klade odpor tomuto působení Ducha Svatého a zabíjí smysl a cit pro hřích. Tak lidé pokračují na své cestě hříchů, ale kam? Do pekla.

Již Panna Maria ve Fatimě řekla, že mnoho duší kráčí do pekla. Mnozí teologové říkají: Ale peklo je prázdné, nejsou žádní andělé ani démoni. To je obrovský blud. Ale tento blud se šíří a ten, kdo jej přijímá, ztrácí katolickou víru a je zachvácen velkou apostazí, odpadem. Úpadek duchovní i morální je už sám o sobě **duchovním trestem,** a to je ten nejstrašnější trest; tento trest je však spo-

jen také s **materiálním trestem.** O tom mluví třetí fatimské tajemství: ukazuje nám anděla, který volá: „Pokání, pokání, pokání!“ a má v ruce ohnivý meč, kterým by měl zapálit svět. Papež chtěl, aby toto tajemství bylo zveřejněno, a tak svou apoštolskou autoritou potvrzuje, že toto poselství je autentické. Právě v perspektivě tohoto třetího tajemství můžeme pochopit to, co řekl Jan Pavel II. na Jubileu biskupů v Římě 8. října před dvěma roky:

„Lidstvo dnes vlastní prostředky neslýchané síly: může udělat z tohoto světa zahradu, nebo z něho může udělat beztvarou masu... Dnes více než kdykoliv předtím stojí lidstvo na rozcestí. Svatá Panno, ještě jednou, spása je zcela a jedině v Tvém Synu, svatá Panno!“

A tak si uvědomujeme, že se nacházíme **na rozhodujícím rozcestí** národů Evropy a národů světa. Je to doba veliké zkoušky národů. Buďto vyberou cestu, která vede do nové zahrady Edenu, anebo do záhuby směrem k sebezničení.

Panna Maria ve Fatimě předpověděla, že některé národy zmizí z tváře země. Toto proroctví se ještě neuskutečnilo, ale je spojeno s třetím fatimským tajemstvím, protože ohnivý meč visí nade všemi národy.

Známe jednu mystickou osobnost, která se jmenuje Terezie Muscová; žila v letech 1943-1976. Prodělala 117 operací. Měla stigmata. V jejím domě visely obrazy Panny Marie a Pána Ježíše, které ronily slzy, někdy i slzy krvavé; stalo se to více než 700krát. V r. 1952 se Panna Maria zjevila Tereze Muscové, když byla ještě dítě, a řekla: „Svět kráčí vstříc velkému neštěstí... Oheň a dým zaplaví svět. Vody oceánů se změní v plameny. Pěna se zvedne, zaplaví Evropu, všechno zalije ohnivá láva a miliony lidí a dětí zahynou v plamenech, a těch několik vyvolených, kteří zůstanou, bude závidět mrtvým, protože kamkoliv obrátí svůj zrak, neuvidí nic jiného než zkázu na celém světě“ (3. ledna 1952).

Je ovšem jasné, že třetí tajemství mluví o trestu, který je **podmíněný**. Více než kdykoli jindy je aktuální ono volání: POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ! Jestliže dojde k onomu pokání, nedojde k trestu. Jestliže však obrácení a pokání nepřijde, přijde trest. Vidíme však, že v Církvi je **krize víry**. Je to jako za časů Noemových: neschopnost věřit. Lidé nechápou tuto dobu a nechápou znamení, která Bůh dává. Z toho můžeme pochopit bolest Božského Srdce a bolest Srdce naší nebeské Matky. V poselství 30. července 1986 říká: „Toto jsou bolestné roky zkoušky. Oznámila jsem je již mnoha způsoby a znameními. Kdo mi však věří? Kdo mi naslouchá? Kdo se skutečně snaží změnit svůj život? Stojím mezi dvěma meči, které probodávají moje mateřské Srdce. Na jedné straně vidím veliké nebezpečí, ve kterém se nacházíte vzhledem k trestu, který je před vámi. Na druhé straně vidím vaši neschopnost uvěřit a přijmout výzvu k obrácení, kterou vám dávám, **abyste tomuto nebezpečí mohli uniknout**. Stane se to dnes jako v čase potopy, a nikdo nemyslí na to, co na nás čeká. Všichni jsou příliš zaměstnáni jen myšlenkami na sebe, na své vlastní pozemské zájmy, na zábavu a na to, jak všemožně uspokojit vlastní nezřízené vášně. Jak málo je v Církvi těch, kteří se starají o moje mateřská a velikou bolestí naplněná volání.“

A tak v důsledku krize víry, v důsledku nevíry, děje se totéž, co v Noemově době. „Giganti“ vůbec neberou na vědomí, že se blíží trest. Panna Maria v poselství z 15. září 1992 říká: „Je to hodina mé veliké bolesti pro Církev, tak milovanou dceru. Kolik trpí Církev v těchto dobách, když nese svůj velký kříž a vystupuje na krvavou Kalvárii svého utrpení a své krvavé oběti. Nikdy ještě nebyla Církev ve

všem tak podobná mému Synu Ježíši, jako je dnes. Je mu podobná v osamocenosti a opuštěnosti. Je mu podobná v tom, jak ji zapírají a zrazují. Je mu podobná v potupách a odsouzeních. Je mu podobná v ukřižování a v jeho agónii. Toto je čas mé velké bolesti pro Církev, protože nastal čas jejího výkupného utrpení.“

Máme tedy na obzoru třetí fatimské tajemství: Církev Getseman a Církev Kalvárie. Je to doba, ve které mnoho apoštolů jako v Getsemanech spí a apoštol Jidáš přichází, aby zaprodal Krista pro peníze a pro lidskou slávu. Když byl Ježíš odsouzen a ukřižován, mnoho apoštolů se rozuteklo všemi směry. Jen jeden zůstal, ten, který následoval Marii a Ježíše až na vrchol Kalvárie. Útěk apoštolů, to je dnes pověstný „odstředivý pluralismus“, o kterém mnohokrát mluvil Pavel VI. Nemluvil přitom pouze o věřících, kteří prchají, ale také o části hierarchie a teologů.

Např. encyklika *Humanae vitae* nebyla mnoha biskupskými konferencemi dodnes přijata, i když se zde jedná o velký hřích: „Třicet let po *Humanae vitae* konstatujeme, že bludné myšlenky o mravní autonomii jedince dále zasazují rány mravnímu svědomí mnoha osob a také společenskému životu. Pavel VI. zdůraznil některé důsledky oddělení sjednocujícího aspektu manželské lásky od prokreativní dimenze: Jsou to stoupající ochromení mravní kázně, banalizace lidské sexuality, degradace ženy, manželská nevěra, která často vede k rozpadu manželství, státní programy demografické kontroly založené na zabraňování početí a sterilizaci. Zavedení legalizovaného potratu a eutanázie,... určité formy genetické manipulace a embrionálního experimentování.“ (Jan Pavel II. k biskupům USA)

V Církvi se šíří **ztráta vědomí hříchu a směšuje se dobro a zlo**. Jan Pavel II. to odmítá ve své apoštolské exhortaci *Reconciliatio et poenitentia* a v encyklice *Veritatis splendor.*

Také jeho velká encyklika *Fides et ratio* zatracuje bludy ve všech oborech teologie.

Veliký zástup teologů, racionalistů, „gigantů“ nechává úplně stranou učitelský úřad posledních papežů a po svém si vykládá 2. vatikánský koncil. Tak se prosazují veliké bludy, které se šíří v mnoha teologických školách a vedou ke ztrátě víry, k apostazi.

Buď zůstaneme svaté tradici věrni, nebo ne. Vzniká paralelní „učitelský úřad“, který se rozšířil po 2. vatikánském koncilu, nechává stranou autentický učitelský úřad a systematicky se buduje i paralelní církev, tj. církev apostaze, která vyvrcholí v antikristu. Je doba veliké zkoušky. Kdo zůstane ještě věrný?

Během vidění třetího tajemství viděla Lucie, která dodnes žije, toto: „Po dobu vidění za naší Paní vycházela zář. Držela v pravé ruce srdce a v levé ruce růženec. Srdce je znamení lásky, která chrání a zachraňuje. Je to Matka, která vidí, jak její děti trpí, a ona trpí s nimi, i s těmi, které ji nemilují, protože chce spasit všechny a neztratit nikoho z těch, které jí Pán svěřil. Její Srdce je bezpečné útočiště. Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je prostředkem spásy v těžkých dobách

Církve a světa.“ (Sestra Lucie v listopadu 2001)

A tak **Neposkvrněné Srdce Panny Marie je veliký Kristův dar** pro tuto dobu veliké apokalyptické zkoušky, pro dobu potopy bludů, herezí a odpadu. A to je důvod, proč poslední papežové zasvětili Církev a svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: protože toto Srdce je archou spásy. Velká zkouška nás přivede ke Kristu a k Bohu. Úkonem zasvěcení vstupujeme skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie do díla Ducha Svatého.

Mariina archa je velice veliká a může unést celou Církev a celé lidstvo. Ale tato archa má jenom malé vstupní dveře. Žádný „gigant“ těmito dveřmi neprojde. Žádný „gigant“ nemůže pochopit tajemství Neposkvrněného Srdce, ani tuto apokalyptickou dobu. Žádný „gigant“ nemůže žít v zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, to mohou pouze děti, jenom maličcí. Ti přijímají tuto milost od Otce, od Syna a od Ducha Svatého, protože Nejsvětější Trojice postavila Pannu Marii do řádu spásy. A protože ve vztahu k ní jsme pouze dětmi, zcela na ní závisíme v řádu spásy, a to všichni v Církvi: papež, biskupové, kněží, všichni, všichni.

Proto jsou velikým darem i všechna ta poselství („Modrá kniha“ *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, určená ovšem i laikům, pozn. překl.), která jsme dostali a která nás učí, jak máme žít v zasvěcení Neposkvrněnému Srdci. Proto papež říká, že Církev je společenství maličkých, protože pouze maličcí se dají vést Ženou oděnou sluncem a prchají před svody, které jsou strašné. Největším pokušením je právě pýcha, ze které pak vyplývá hrozná duchovní slepota. To je důvod, proč také v Církvi vyrostl veliký zástup „gigantů“, který nechává stranou učitelský úřad a který nechápe význam tajemství tohoto Svatého otce Jana Pavla II. obsaženého v jeho heslu: *Totus tuus*. To je veliké znamení nové doby, ve které všechno bude žít v zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

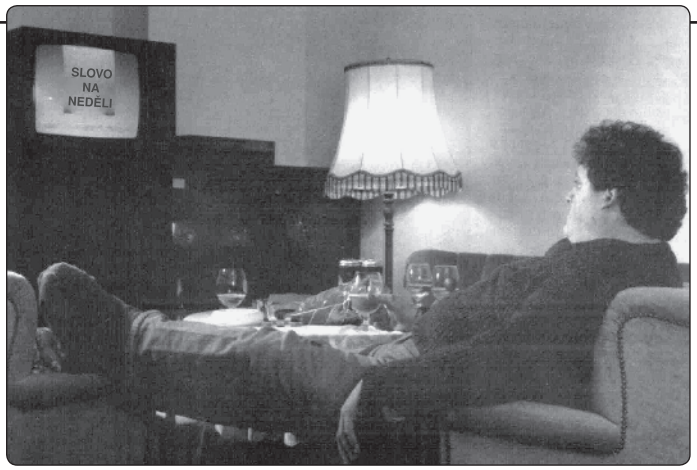

Panna Maria žádala **večeřadla** právě pro tuto dobu veliké zkoušky, protože ve večeřadlech Žena oděná sluncem zvláštním způsobem sestupuje z nebe a pozvedá své děti nad vody bouře. Když se ve večeřadlech modlíte spolu s Pannou Marií, ona se modlí s vámi. Protože je královnou andělů a svatých, nesčetné miliardy andělů a všichni svatí v nebi se modlí spolu s vámi, a tak se růženec stává vítěznou zbraní světla. Když se modlíte růženec ve večeřadle, šíří se obrovská duha na nebi a na celém světě a před touto duhou musí pekelné mocnosti uprchnout. Jak to už řekl papež Lev XIII.: **Když se modlíme růženec, celé peklo se třese hrůzou**, protože tato modlitba je obrovská síla, která porazí satana a mocnosti pekelné, protože je to modlitba pokorná, pokorná modlitba Neposkvrněného Srdce Panny Marie, která je vítězkyní nad satanem a nad všemi bludy.

Proto v této tak obtížné době Panna Maria mimořádným způsobem zasáhla, když probudila ve Fatimě Mariánské kněžské hnutí a naučila je poselstvími, jak se má žít zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, a z celého světa **shromáždila své malé děti do Noemovy archy**. Tak tento veliký dějinný přechod je velikým přechodem Mariánského kněžského hnutí a všech těch, kteří spolu s ním žijí toto zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Panna Maria, Matka Církve, se dnes velmi silně zasazuje, aby se zformovalo MALÉ STÁDO [2], které zůstane věrné Kristu a Církvi. Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, když je opravdu žijete, vás vede k stále většímu klanění Ježíši eucharistickému. Proto můžete jít vpřed s odvahou a s důvěrou. Vaše důvěra poroste tím více, čím více se stáváte malými dětmi a dáváte se vést a nést Ženou oděnou sluncem. V této velké zkoušce patříte k vyvolenému národu, přijímáte veliké světlo Ducha Svatého a jste apoštoly nové evangelizace. Pracujete pro triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Tak dojde k tomu velikému zázraku slunce, k návratu Krista ve slávě, což bude dílo Boží spravedlnosti, protože Kristus očistí ohněm celý svět. Bude to však také a především dílo Božího milosrdenství, protože mnoho duší se obrátí a v „Noemově arše“ vstoupí do nové éry.

Tuto meditaci chci zakončit poselstvím Panny Marie z 1. ledna 1992: „Zvedněte oči od této temné doby, kterou prožíváte, a nebojte se, jestliže je dnes satan bez odporu vládcem světa a pánem veškerého lidstva. Brzy se z jeho království stane hromada sutin a jeho moc bude zničena, neboť já sama ho spoutám řetězem a zavřu ho do jeho jezera věčného ohně a smrti, z něhož už nebude moci uniknout. A bude to Ježíš Kristus, Král věčné slávy, který bude vládnout nad celým obnoveným světem a dá tak počátek novým časům, které už přicházejí. Proto vám na počátku tohoto nového roku opakuji: Mějte důvěru! Žijte každý den ve víře a ve velké naději! Pozdvihněte oči ke mně, Matce Boží, a pravé matce vaší. Dnes vám oznamuji, že vaše vysvobození je blízko.“ [3]

Chvála Ježíši i Marii! (Dr. Pojavnik to řekl slovinsky: Chvalen Jezus i Maria!)

Poznámky:

[1] Když se v knize poselství P. Marie Donu Gobbimu („Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, zvaná také „Modrá kniha“) mluví o návratu Krista ve slávě, nemyslí se tím jeho poslední příchod na konci světa, ale slavný příchod jeho eucharistického království na začátku nové éry lidstva.

[2] Tento biblický termín použil také Pavel VI. v r. 1977: „V této chvíli panuje ve světě a v Církvi velký zmatek, a to, co je sporné, je víra. Stává se mi teď, že si opakuji nejasnou větu z evangelia sv. Lukáše: *Až přijde Syn člověka, nalezne na zemi víru?* Stává se, že vycházejí knihy, ve kterých je víra v některých důležitých bodech na ústupu, že episkopáty mlčí, že se tyto knihy neshledávají jako podivné. To je – podle mého – podivné. Někdy si znovu pročítám evangelium o konci časů a konstatuji, že v této chvíli se vynořují některá znamení toho konce. Jsme už blízko konce? To nikdy nebudeme vědět. Je nutné, abychom byli stále připraveni, ale všechno může trvat ještě hodně dlouho. Co mě naplňuje úžasem, když pozoruji katolický svět, je to, že uvnitř katolicismu se zdá mnohdy převládat myšlenka typicky nekatolická, a může se stát, že tato nekatolická myšlenka uvnitř katolicismu se zítra stane velmi silnou. Nikdy však nebude reprezentovat myšlenku Církve. Je třeba, aby existovalo MALÉ STÁDO, ať už bude jakkoliv malé.“ (Jean Guitton, Paolo VI. segreto, str. 152 a 153)

[3] „Modrou knihu“ si můžete objednat na adrese: Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.‘ Spravedliví mu na to řeknou: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?‘ Král jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.‘ Potom řekne těm po levici: ‚Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.‘ Tu mu na to řeknou také oni: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?‘ On jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.‘ A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Luca Signorelli: Zavržení, Dóm v Orvietu

STOUPÁ POČET KONVERZÍ V NĚMECKU

Počet konverzí do katolické církve v posledních letech opět stoupá. Vyplývá to ze statistické zprávy německých biskupství. V roce 2001 činil tento počet 8 616, tj. o celou třetinu více než v roce 2000. Počet výstupů z církve klesl o 16 000.

Celkový počet katolíků v Německu se příliš nezměnil. Katolíci tvoří 32,3% z celkového počtu obyvatel. Podrobnosti je možno zjistit na internetové stránce www.dbk.de.

„SVĚDEK NADĚJE“

V nakladatelství Schöningh vyšel nový životopis Jana Pavla II. „Svědek naděje“. Autorem je světově proslulý teolog a publicista George Weigel, který strávil mnoho hodin v rozhovorech osobně s Karolem Wojtylou i s jeho přáteli a poradci a měl výlučný přístup k důvěrným dokumentům. Kniha by měla být povinnou četbou všech katolíků a setkala se s velkým ohlasem na celém světě. Kniha má 1070 stran a stojí 51,50 €.

Kath-net

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

ce let, ve světě jako by právě naopak stále více upevňuje své Bohu nepřátelské království *vládce tohoto světa.*

Nesporně však Pius XI. velice správně hodnotil „hlavní příčiny neštěstí, které doléhá na lidský rod“ a rozhodně se nemýlil v tom, že by na tomto světě všechno vypadalo zcela jinak, kdyby Ježíš Kristus byl skutečně Vládcem lidských myslí a lidských srdcí. Člověk se však stále zarputileji právě proti takové „nadvládě“ brání. Co si počít? Máme se smířit s tímto stavem, brát ho dokonce jako zcela samozřejmý a přirozený vývoj?

Můžeme se snad domnívat, že náš Pán již rezignoval na svůj plán vybudovat na tomto světě Otcovo království a odložil tento projekt až někam na onen svět, kam ve svém milosrdenství přijme všechny lidi, takže si vlastně můžeme na světě dělat, co chceme? K čemu by pak bylo všechno to, co nám přišel zjevit a oznámit?

Jeho hlásání o Božím království jistě není vyprávění o nesplnitelném snu, ale o tom, co Bůh připravil těm, kteří přijmou jeho slovo. Ježíš Kristus jako Král králů ovšem není a nikdy nebude uzurpátor, který chce uchvátit moc a všechno si silou podrobit. Ježíš je jako Vládce přímo nedostižným vzorem v tom, jak dokonale respektuje lidská práva a lidskou svobodu, ačkoliv právě tato svoboda je poslední příčinou všech tak tragických nesrovnalostí, které stojí v cestě Jeho království. Ačkoliv jsme před NÍM sotva jako *prášek na vahách, nemá nás za nic a za prázdnotu*, ON nás plně respektuje a nepoužívá ani sebemenšího násilí, aby naši svobodu znásilnil a podrobil si ji. Respektuje ji tak důsledně, že i při velkém závěrečném a neodvolatelném zhodnocení na konci časů se každému dostane jen toho, co sám svobodně chtěl: buďto být navěky s BOHEM a u BOHA, nebo zůstat definitivně a neodvolatelně bez NĚHO. To jen člověk se naučil naopak zneužívat své svobody, že usiluje o nadvládu nad druhými a spoléhá na své mocenské prostředky, aby často bezohledně a sobecky prosazoval svou vůli.

Tyto jeho prostředky jsou stále mocnější, ale jsou užitečné jen potud, pokud se člověku síla těchto mocenských nástrojů nevymkne z ruky a neobrátí proti němu samému. Když k tomu pak k jeho překvapení dojde, jako se to stalo markantně před rokem v USA, pak teprve začne chápat, že lidská svoboda musí mít své meze a že musí také připustit „okleštění“ své svobody, chce-li si vůbec nějakou svobodu uchovat. Nebylo však rozumnější uznat nezbytnost „omezení“ od samého počátku a podrobit se vládě nejmoudřejšího, nejdobrotivějšího a nejmocnějšího Krále? Vždyť uznat a přijmout jeho vůli znamená ve skutečnosti mít spoluúčast na jeho vládě, zatímco každé zneužití svobody znamená poddávat se otroctví zlého.

Než k tomuto poslednímu zúčtování dojde, musí se i zde na tomto světě navzdory odpůrcům prosadit JEHO jediné království, království opravdové spravedlnosti a pokoje, a to nikoliv tak, že ON si mocensky všechno podrobí a zvrátí, nýbrž tak, že člověk sám oslaví svého Krále, přijme a uzná jeho svrchovanou moc a vděčně a svobodně ji přijme, přemožen láskou svého Spasitele. Kdo to nechápe jako svůj hlavní a prvořadý úkol, není hoden, aby si říkal křesťan.

-red-

Skutečná tvář otce Pia (47)

EPILOG

„Není učedník nad mistra ani sluha nad svého Pána" – Poslední zkouška – „Bratře, já už to nevydržím!" – 20. září 1968, půl století zjevných stigmat otce Pia a sjezd modlitebních skupin v San Giovanni Rotondo – Poslední „Dobrou noc!" – Svědectví otce Pellegrina – 23. září 1968 – Otec Pio umírá vstoje – Do poslední kapky krve – Jeho odkaz: „Dům proměněného utrpení"

Smrt potvrzuje život.

V tomto ohledu je Církev neústupná. Zázraky, charismata, proroctví neznamenají téměř nic v životě těch, kteří jsou povoláni „na oltář", dokud nesloží posmrtnou zkoušku: taková je zásada procesů blahořečení.

Padre Pio v tom nepředstavuje žádnou výjimku. Kolik velikánů tohoto světla pohltilo temné podsvětí dějin, zatímco ubožáci, za života pokorní a nenápadní, se vynořují z lůna času, ohromují svou velikostí a pronikají až na dno srdce těch, kteří se bojí Boha. Jako Terezie z Lisieux, kterou Padre Pio tak miloval, i on využívá nebe, aby celou zemi obdaroval dobrem. Po smrti je přítomnější, než byl za života.

A přece již přestalo působit pokušení čekat na zázraky! Poutníci, kteří přijíždějí do San Giovanni Rotondo, dobře vědí, že už jim nebude dopřána milost, aby se účastnili nezapomenutelných mší otce Pia, kdy se marně snažili uvidět jeho rány, jimiž ho Bůh poznamenal k podobenství svého Syna. Kapucíni žárlivě střeží autentičnost jeho poslání, jeho závěti, které zvolna pronikají sítem času: *Je pro vás dobré, abych já odešel...* Tato slova našeho Pána je možno aplikovat i na otce Pia. Jediné, co nyní platí, je jeho bezprostřední přímluva u Pána všeho milosrdenství v tajemství společenství svatých, které je článkem víry. Mlčící zástupy, které se hromadí u jeho hrobu v kryptě nového kostela v San Giovanni Rotondo, přicházejí za ním přímo ve věci modlitby, která naplňovala jeho život. Nikdy nebude dostatečně zdůrazněna skutečnost, že apoštolát otce Pia byl nadpřirozené povahy a že to potvrzují odchylky od normálního běhu věcí, jejichž popisy jsou výpovědi svědků přeplněny.

Lid Boží se nemýlí, když tvrdí, že otec Pio je „více přítomen než kdykoliv předtím", že „nás slyší", že ho „nevzýváme nadarmo". Především v povědomí „duchovních synů", které si adoptoval, trvá přesvědčení, že on je nadále řídí, ukazuje jim cíl, hájí místa předních ochránců Církve, za jaké je určil.

Krátce před smrtí jim řekl: „Zůstanu stát u bran ráje a nevejdu dál, dokud tam nevstoupí všechny moje děti." Je to možné pokládat za žert, ale ti, kteří ho znali, věděli, s jakou vážností se stavěl ke svému duchovnímu otcovství.

„Jak ses mohl domnívat, že na tebe zapomenu?" zeptal se, „nevíš, co jsem za tebe zaplatil!" Ano, platil vysokou cenu ustavičného zápasu se spravedlností v boji o milosrdenství. Jednalo se tu o vrcholnou výjimku nebo spíše to bylo vědomí ducha apoštolátu? Za zlomení zarputilé vůle se draze platí. V tom spočívá tajemství Kříže, které se stále zpřítomňuje v mystickém těle Kristově. Tak jako za svého života, obrací se i nyní především na kněze.

Smrt „spravedlivého", tak totiž označuje Bible svaté, nemá v sobě nic triumfálního. Čím více se podobá agónii v zahradě Getsemanské, tím větší je její účinnost a tím více probouzí pohoršení. Bylo zapotřebí půl století, aby se vrátil Terezii z Lisieux majestát nejhlubší opuštěnosti: „Pane, Pane, proč jsi mě opustil?" Než vstoupila do závěrečné extáze, stála nad černou propastí beznaděje.

Četné zástupy kontemplativních duší trávily život rozjímáním nad obětí sv. Jana od Kříže, který hlásal, že vítězná milost přetrhne v hodině smrti tenkou nitku, která poutá Boží služebníky k této zemi. A přece, když to psal, neprošel ještě zkušeností smrti. Jenže místo služebníka není položeno výše než místo jeho Pána. Čím více se podobá „obrazu Syna", tím těžší je jeho smrt, zbavená veškeré lidské útěchy. Že by tím získával pro druhé právo zemřít v Boží náruči? Ale zanechejme soucitu. Nejvyšší zkouška je nad všechno pomyšlení lidské slávy.

Jako pravý rytíř umíral Padre Pio vstoje. Je to už dávno, co voják Francesco Forgione skládal díky Nejvyššímu za to, že zůstal „zapomenut". Musel podstoupit těžké boje, které trvaly více jak půl století, vždy v pohotovosti, vždy v prolomených hradbách. Celé jeho chování, protiargumenty, žerty, pádné odpovědi, hutné výroky byly ve vojenském stylu[1]. Jako od vojáka mohl od něho Bůh žádat všechno, až do prolití *poslední kapky krve.*

Nezůstal ušetřen tíže stáří, nemocí a únavy. Zvedal ji s úsměvem a neprozrazoval smrtelnou vyčerpanost s výjimkou náhodných přiznání, která se mu vymkla z hlubin mlčení.

Jednoho dne jeden mnich, který ho podpíral, poznamenal: „Vidím, otče, že jste trochu unaven."

Padre Pio se náhle se zastavil, obrátil k němu bystrý pohled: „Jenom trochu?" zeptal se.

Po několika krocích se znovu zastavil a řekl tiše, s důrazem na každém slovu: „Bratře, já už to nevydržím!"

A přece nic nezměnil ze svého přísného způsobu života, vydaného na pospas hříšníkům. Nezrušil mše svaté časně ráno ani dlouhý pobyt ve zpovědnici. Ani své noční modlitby. Nepřestával „mrskat osla, který ho nosil" a běda mu, když zjankovatěl! Zbytek vykonala milost. Kdyby nebylo milosti, nic by v jeho životě nebylo pochopitelné.

Vraťme se na počátek roku 1968. Dne 21. května dovršil 81 let. Od 16. ledna byl osvobozen představenými od modlitby breviáře s výjimkou ústních modliteb. Od té doby ho potkávali stále s růžencem v rukou. Protože se mu třásly nohy, když stál při mši svaté, dostal povolení celebrovat vsedě. Protože mu zrak neumožňoval číst, recitoval dále všechno latinsky. Kdo by se odvážil požadovat, že je třeba porozumět každému slovu? Od své obláčky 10. srpna 1910 pronikal otec Pio do tajemství kříže, ukrytého v eucharistické oběti. On sám se stal *živou mší.* Zástupy, které přicházely ze všech koutů světa, vnikaly do obsahu nesrozumitelných slov. Jeden francouzský kněz mi řekl: „Od té doby, co jsem se účastnil mše otce Pia, nemohu už sloužit mši jako dříve."

Od 29. března 1968 ho vozili na pojízdném křesle. „Raději chci být do zpovědnice přivezen, než abych se zřekl zpovídání," prohlásil. Když mu vyčítali příliš velkou zdrženlivost ve využívání cizí pomoci, odpověděl žertovně: „To je kvůli egoismu. Nechci se s nikým dělit o své utrpení, chci ho vytrpět sám. Připadalo by mi to velice hořké, kdybych se měl zbavit svého kříže třeba jen na jednu hodinu, nebo – co horšího, kdyby mi ho druzí chtěli vyrvat."

Jeho druhové s dojetím vzpomínají na ty krátké a řídké chvíle přiznání otce Pia. Krátce před smrtí, když přijal požehnání otce kvardiána, rozplakal se. Řekl: „Otče, pros spolu se mnou Boha o odpuštění za to, že jsem nehodně přijal jeho milost a nevyjádřil jsem dostatečně svou vděčnost za to, že mi byl udělen dar povolání." Později vyznal při veřejné zpovědi: „Spáchal jsem mnoho hříchů, a to těžkých! Jen si pomyslete: od narození 25. května 1887 až

do obláčky jsem ani jednou nepoděkoval Bohu za milost brzkého přijetí křtu, již 14 hodin poté, co jsem přišel na svět. Bylo to v 8 hodin ráno 26. května. Jaký jsem to nevděčník!“ Když to říkal, nepřestával plakat.

(Pokračování příště)

(1) Jeden francouzský kněz mi řekl: „Odebral jsem se do San Giovanni Rotondo krátce po vysvěcení. Prosil jsem otce Pia, aby mě adoptoval za svého duchovního syna. »Dobře,« řekl, »jen abys mě nezkompromitoval.« Krátce nato jsem se mu vyznal ve zpovědi, že při návalu práce zapomínám na breviář. Místo odpovědi mi Padre Pio dal dvě facky zprava i zleva. »To tě naučí, abys nezapomínal na to nejdůležitější,« řekl. »Nechápeš, že když zlehčuješ povinnosti, okrádáš Církev?« Nikdy nezapomenu na to ponaučení. Jen si pomyslete! Jestliže mě to trpce zabolelo, co říci o jeho ubohých rukou, o těch dlaních proražených ranami, kterých se nebylo možno dotknout bez vyvolání krutých bolestí?“

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH od 2. do 6. prosince 2002. Pro ženy, muže, manželské páry – přednáší P. Josef Groz CSsR. Cena za pobyt u duchovních cvičení činí 950 Kč. Dále nabízíme volnou kapacitu na zimní, jarní a letní rekreační pobyty pro rodiny s dětmi, školy v přírodě, semináře a jiná školení. Pro hromadné skupiny nad 40 osob poskytujeme slevy. Informace na tel. čísle 465 631 178, 465 631 097, 465 631 099, e-mail: hudecj@tiscali.cz.

PLÁŠŤ SV. MARTINA

Naši milí přátelé, kteří našemu společenství u sv. Martina pomáháte s obnovou střechy kostela v Tošovicích, posíláme Vám tímto způsobem poděkování. Příspěvků – darů na tento účel trošku ubylo, snad i v důsledků záplav, ale rádi bychom vyrovnali pohledávky. A proto Vás prosíme o pochopení a pomoc.
Někteří z Vás pomohli už vícekrát, pečlivě evidujeme všechny došlé dary. Čteme však i adresy nových dárců. Ať Vás provází Boží ochrana a požehnání. Některá jména jsou nečitelná, ale ubezpečujeme všechny, že mše svaté, které se slouží pravidelně 1x v měsíci v kostele sv. Martina, jsou v intencích za dárce „Pláště sv. Martina“.
Poněvadž se blíží pouť ke sv. Martinu (letos připadá na neděli 10. listopadu – mše sv. v 10.30 hod. a sv. požehnání ve 14.30 hod.), budeme při ní více než kdy jindy děkovat a prosit, aby se celé toto bohulibé dílo mohlo zdárně dokončit. Rozpočet pro závěrečnou etapu je 1. mil. 200 tis. Kč. Své dary můžete jako vždy zasílat na stejné kontaktní adresy:
P. Bohuslav Novák, Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry, nebo Jan Jakubík, techn. prac. kostela sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

V sobotu 30. listopadu 2002 v 17.00 hod. bude celebrovat **v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně** mši svatou na poděkování za všechny přijaté dary během 80 let života a 56 let kněžské služby R. D. Stanislav Krátký, probošt mikulovský. Po mši svaté bude možné osobně pozdravit vzácného jubilanta a spolu s ním zavzpomínat na jeho apoštolát ve všech farnostech, kde z Boží vůle požehnaně působil.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na přednášku Mgr. Martina Doležala a Mgr. Myrona Lubyneckého **Minulost a současnost řeckých katolíků,** která se bude konat v úterý 3. prosince 2002 v 18.00 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Liturgická čtení

Neděle 24. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále
1. čt.: Ez 34,11–12.15–17
Ž 23(22),1–2a.2b–3.5.6
Odp.: 1 *(Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.)*
2. čt.: 1 Kor 15,20–26.28
Ev.: Mt 25,31–46

Pondělí 25. 11. – ferie
1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 *(To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)*
Ev.: Lk 21,1–4

Úterý 26. 11. – ferie
1. čt.: Zj 14,14–20
Ž 96(95),10.11–12.13
Odp.: 13b *(Hospodin přichází řídit zemi.)*
Ev.: Lk 21,5–11

Středa 27. 11. – ferie
1. čt.: Zj 15,1–4
Ž 98(97),1.2–3ab.7–8.9
Odp.: Zj 15,3b *(Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládný!)*
Ev.: Lk 21,12–19

Čtvrtek 28. 11. – ferie
1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: Zj 19,9a *(Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.)*
Ev.: Lk 21,20–28

Pátek 29. 11. – ferie
1. čt.: Zj 20,1–4.11–21,2
Ž 84(83),3.4.5–6a+8a
Odp.: Zj 21,3b *(Hle, Boží stan mezi lidmi!)*
Ev.: Lk 21,29–33

Sobota 30. 11. – svátek sv. Ondřeje
1. čt.: Řím 10,9–18
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b *(Všude na zemi pronikl jejich hlas.)*
Ev.: Mt 4,18–22

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:		NE 24.11.	PO 25.11.	ÚT 26.11.	ST 27.11.	ČT 28.11.	PÁ 29.11.	SO 30.11.
Antifona		730	934	949	964	980	996	1673
Žalm		786	783	783	784	784	784	786
Ranní chvály:								
Hymnus		730	738	738	738	738	738	1598
Antifony		731	935	950	965	981	998	1599
Žalmy		813	936	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv		731	938	953	969	985	1001	1599
Antifona k Zach. kantiku		731	939	953	969	985	1002	1599
Prosby		732	939	953	969	985	1002	1675
Záv. modlitba		732	939	954	970	986	1002	1600
Modlitba během dne:								
Hymnus		733	739	739	739	739	739	739
Antifony		733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy		818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení		733	943	957	973	989	1006	1676
Záv. modlitba		732	943	957	973	990	1006	1600
Nešpory:	SO							
Hymnus	727	727	740	740	740	740	740	41
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009	45
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009	808
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	962	979	995	1011	45
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	962	979	995	1011	45(B)
Prosby	729	737	948	963	979	995	1011	46
Záv. modlitba	732	732	948	963	980	996	1012	48
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí ...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

NOVINKY

Ing. Ján Kalocsányi – Martina Kilnarová: INSPIROMAT PRO PRÁCI SE SPOLEČENSTVÍM MLÁDEŽE

Inspiromat nabízí ucelené programové bloky pro celoroční práci ve společenství mládeže. Jeho první část – „Komunikace“ vychází ze základního tématického okruhu různých forem mezilidské komunikace doplněných množstvím aktivit. Kniha přináší mnoho námětů, které mohou animátoři mládežnických skupin sami rozvíjet a doplňovat dle svých potřeb. Programová nabídka je vhodná rovněž pro širší využití vychovateli a učiteli, kteří hledají vyplnění volného času svých svěřenců.

Brož., A5, 136 stran, 98 Kč

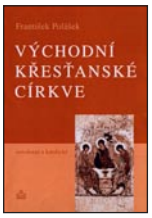

František Polášek: VÝCHODNÍ KŘESŤANSKÉ CÍRKVE (ORTODOXNÍ A KATOLICKÉ)

Tato práce podává základní informace o východních církvích, jak katolických, tak ortodoxních. Přibližuje, jak se patriarchální církve zformovaly v průběhu dějin a v jakém církevněprávním kontextu byly a jsou dnes zařazeny do příslušné katolické východní církve.

Brož., A5, 136 stran, 162 Kč

Ladislav Jílek – Antonín Malůšek: P. ANTONÍN ŠURÁNEK (KRÁTKÝ ŽIVOTOPIS)

Autoři této malé brožurky se snaží přiblížit osobnost P. Šuránka v krátkém životopisu, který vznikl u příležitosti 20. výročí jeho smrti.

Brož., A5, 40 stran, 42 Kč

Upozorňujeme, že informace o předplatném Světla na rok 2003 jsme uveřejnili v čísle 42.

Steven Scheier: VAROVNÉ SVĚDECTVÍ

Písemný záznam rozhovoru na americké televizní stanici EWTN matky Angeliky (karmelitka, která založila zmíněnou katolickou televizní stanici 15. srpna 1981) s P. Stevenem Scheierem. Tento kněz zažil po své těžké autohavárii, kdy bojoval o život, osobní soud před Bohem. Rozsudek zněl: „Zavržen na věky!“ Na přímluvu Panny Marie byl rozsudek zrušen. Poté, co se P. Scheier vrátil do života, změnil od základu svůj život. Jeho svědectví ukazuje, že péče duchovních o spásu svěřených duší je velice zodpovědná a důležitá. Její zanedbávání je nenahraditelné a může tedy vést k věčnému zavržení, jak to nakonec poznal i P. Scheier.

Brož., A6, 60 stran, 48 Kč

P. Jan Daněk: SVĚTLO NA CESTU – CYKLUS B

Promluvy na neděle a svátky.

Brož., A5, 176 stran, 152 Kč

ŽIVOT KRISTŮV

Christologické katecheze Jana Pavla II.

Sborník 84 katechezí o Ježíši Kristu, jejichž český překlad prof. doc. Ctirada Václava Pospíšila Th.D. vycházel na stránkách časopisu Světlo.

Brož., A5, 416 stran, 388 Kč

VIDEOKAZETA

MEZI NEBEM A ZEMÍ – PÁTER PIO

Příběh velkého světce 20. století – hraný film, český dabing. Režie Giulio Base, hudba Ennio Morricone, v hlavní roli Michele Placido.

Paulínky, 190 minut, 650 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že uděloval schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **svetlo@maticecm.cz**; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: **knihy@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: Ú článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

TISK

P.P.
706 43/02
779 00 Olomouc 9